

Hai lezer,

Mijn naam is Oliver Vermanen.

Ik heb iemand beroofd. Natuurlijk wist ik dat het niet mag en dat het strafbaar is. Het liep allemaal anders dan ik had gewild.

Nu heb ik een strafblad en de officier van justitie heeft mij een boete en een taakstraf gegeven. Een taakstraf betekent dat ik in de plaats van een gevangenisstraf, in mijn vrije tijd, onbetaald werk moet gaan doen. Daarin word ik begeleid door een medewerker van de jeugdreclassering (via de Raad voor Kinderbescherming). Ons gezin wordt ondersteund door een gezinsvoogd.

Ik hoop dat het allemaal goed komt, voor mijn ouders – papa John en pap Leon – mijn zusje Mayra, voor het slachtoffer en mijzelf.

Duim voor me!

Oog in oog met het slachtoffer

In het glazen gebouw van de jeugdreclassering loop ik naar spreekkamer elf, waar mevrouw Ligthart bij de deur op me wacht. Ze draagt een felrode jurk en groet me met een glimlach. Haar gestifte lippen zijn net zo rood als haar jurk, valt me op.

Ik stap naar binnen en meteen flitst de tl-lamp aan. Automatisch knipper ik met mijn ogen. De spreekkamer is klein en saai ingericht. Er staat een grijs stalen bureau met een telefoon erop en vier grijze stoelen. Aan de wanden, die ook grijs geveerd zijn, hangt alleen een lijst met telefoon en noodnummers.

Mevrouw Ligthart komt, via een deur tegenover mij, de ruimte binnen. In de ene hand heeft ze een beker koffie, in de andere een stapel papier. Met haar elleboog sluit ze de deur, daarna legt ze alle spullen op tafel.

‘Hoe gaat het met je, Oliver?’ ‘Wel goed,’ antwoord ik.

‘Wel goed,’ herhaalt ze zacht en gaat zitten.

Uit haar mond klinkt het alsof mijn antwoord niet klopt of raar is.

‘Het kan beter,’ zeg ik dan maar. ‘Gaat dit allemaal over mij?’ Met mijn hoofd wijs ik naar de stapel die voor haar ligt.

‘Voornamelijk.’

‘Ik ben hier pas een paar keer geweest?’

Ze legt me uit dat het verslagen en rapporten zijn van de politie, de raad voor de kindbescherming en de

officier van justitie. Ze gaan over mij, het gezin waar ik uit kom en het delict.

‘Hoe gaat het tussen jou en je vader?’ vraagt ze.

Ik haal mijn schouders op. ‘Gewoon.’ Tja, wat valt daar over te zeggen.

‘Heb je je zusje afgelopen weekend nog gezien?’

Zonder mijn antwoord af te wachten, schrijft ze iets in mijn dossier.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om ondersteboven te kunnen lezen wat ze er neerzet.

‘Oliver?’ Meteen plaatst mevrouw Ligthart haar handen op

de papieren.

Ik kijk op, blijf met mijn blik hangen bij haar lippen. Als Mayra zestien wordt, krijgt ze van mij diezelfde kleur lippenstift, denk ik. Nog acht jaren, reken ik uit. Lang genoeg om het geld bij elkaar gespaard te hebben.

‘Goed. Laten we maar verder gaan met waar we de vorige keer geëindigd zijn. Je zou...’

‘Ik typ wel een brief naar het slachtoffer,’ onderbreek ik haar.

‘Dat zal hij, denk ik, waarderen.’ Mevrouw Ligthart schuift me een leeg vel en een balpen toe.

‘Schrijven?’ Met gefronste voorhoofd kijk ik naar de pen, alsof het een vies voorwerp is.

‘We weten niet of meneer met digitale communicatie overweg kan, vandaar dat we het op deze manier doen,’ legt ze uit.

Ik knik, haal het papier naar me toe en klik de pen aan.

Beste meneer,

Sorry dat ik u heb laten vallen, dat was niet de bedoeling. Ik wilde alleen ma. U had ook gewoon uw tas...

Het ging per ongeluk. Gelukkig leeft ...